

причину і наслідок. Система – це процес, ми живемо і функціонуємо як системи у світі систем. Система - це сутність, яка має мету підтримує своє існування і функціонує як єдине ціле внаслідок взаємодії її частин. Системне мислення – це спосіб мислення, зосереджений на взаємозв'язках між частинами, які формують єдине ціле з певною метою.

Список літератури:

1. Ажажа М.А., Муц Луай Файсал, Олексенко Р.І., Фурсін О.О. Використання комунікацій та data-майнінгу як ключових стратегічних ресурсів у публічному управлінні та адмініструванні. Humanities studies: зб. наук. пр. Запоріжжя: ЗНУ, 2020. 3 (80). С.178-193.

2. Воронкова В.Г., Метеленко Н.Г. Управління змінами як нова модель існування організацій у сучасному динамічному світі у контексті системного підходу. Економіка та менеджмент у період цифрової трансформації бізнесу, суспільства і держави: матеріали Ювілейної Міжнародної науково-практичної конференції (28- 29 травня 2020 року, м. Запоріжжя). Запоріжжя: наук. ред. Н.Г. Метеленко. ЗНУ Інженерний інститут, 2020. С.222-225.

3. Капитаненко Наталья. Применение новейших информационно-коммуникативных технологий в органах публичного управления в условиях цифрового общества. arptautinė mokslinė – praktinė konferencija mokslas ir praktika: aktualijos ir perspektyvos konferencijos tezių rinkinys 2020 gegužės 21-22 d. Marijampolė ir Kaunas, Lietuva/ 2020. P. 46-47.

4. Нікітенко В.О. Формування концепції адаптивного управління як напрям розвитку менеджменту складних систем. Публічне управління та адміністрування у процесах економічних реформ: збірник тез доповідей IV Всеукраїнської науково-практичної конференції, 25 березня 2020 р. – Херсон: ДВНЗ «ХДАУ», 2020. С.308-310

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ЗАЙНЯТОСТІ РІЗНИХ ВЕРСТ НАСЕЛЕННЯ В УКРАЇНІ

Гарбар А.

студентка магістратури

Таврійський державний агротехнологічний

університет імені Дмитра Моторного, Мелітополь

Науковий керівник: к.н.держ.упр., доц. Застрожнікова І.В.

Розвиток економіки будь-якої держави визначається наявними людськими ресурсами, їх здібністю до ефективної праці, а також наявністю умов для її здійснення. Тому можливість займатися ефективною працею, забезпечення зайнятості та її регулювання можна розглядати як чинник забезпечення стійкого економічного зростання держави.

Економічна криза, яка спіткала Україну разом з іншими країнами світу, негативно позначилася на стані національного ринку праці та сфері

зайнятості – відбулося скорочення робочих місць, ускладнилося або унеможливилось працевлаштування, як наслідок зросло безробіття, боротьба з яким стане для нашої країни найбільшою проблемою, на подолання якої знадобиться не менше року. У такій ситуації забезпечення стійкого економічного зростання країни має супроводжуватися переглядом ролі держави у вирішенні проблем у сфері праці та зайнятості й відповідним коригуванням напрямків державного регулювання зайнятості [1].

Зайнятість населення – це система суспільно-економічних відносин між економічно активним населенням, суб'єктами господарювання та державою з приводу участі громадян у суспільно корисній діяльності, що регулюють забезпечення економічно активного населення робочими місцями шляхом різноманітних форм його участі у суспільному виробництві, а також впливають на відтворення, розподіл та перерозподіл трудової активності населення і таким чином визначають якість життя населення [2].

Дуже важливим у діяльності органів державного управління щодо реалізації державної політики зайнятості населення є дотримання принципу субсидарності, сутність якого полягає у забезпеченні підпорядкованості цілей, завдань, орієнтирів і важелів державного управління соціальної сфери, що здійснюється на різних рівнях управління, їх інтегрованості на державному, регіональному та локальному рівнях з метою формування структурно цілісної системи реалізації політики зайнятості населення.

Вважаємо, що державна підтримка зайнятості має охоплювати всі верстви населення, зокрема найбільш малозахищені, для цього, на законодавчому рівні держава має забезпечувати відповідними пільгами ті підприємства та установи котрі надають робочі місця для таких груп населення. Необхідно обов'язково проводити пільгову кредиту та податкову політику щодо підприємств, які збільшують кількість робочих місць і надають їх соціально незахищеним групам незайнятого населення (жінкам, молоді, інвалідам); надавати дотації підприємствам, що зобов'язуються підтримувати певний рівень зайнятості тощо.

Головними функціями органів державного управління щодо здійснення політики зайнятості населення є: визначення мети і завдань державного управління зайнятстю населення; формування стратегії, поточних і довгострокових програм зайнятості; координація інтересів всіх суб'єктів державного управління процесом зайнятості; стимулювання процесів соціально-економічного розвитку для вирішення проблем зайнятості; моніторинг і аналіз результатів політики зайнятості; контроль виконання визначених завдань [3].

Список літератури:

1. Качан Є. П. Принципи та методи формування регіональної політики ринку праці. Зайнятість та ринок праці: міжвідом. наук. зб. К. 2011. С. 3 – 16.
2. Міненко В. Л. Державне регулювання ринку праці та зайнятості населення: теоретичний аспект. Актуальні проблеми державного управління. 2009. № 2 (36). С. 5 – 9.

3. Вірт Ю. П. Шляхи і напрямки державного регулювання ринку праці в Україні в умовах економічної кризи. НЛТУ України. 2010. Вип. 20. С. 195 – 198.

4. Степанова В. О. Інвестиції в основний капітал та їх вплив на економіку України. Вісник Бердянського університету менеджменту і бізнесу. 2009. № 2 (6). С. 108.

АГРОБІЗНЕС, ЯК ОБ'ЄКТ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Дзядук Г.О.

кандидат наук з державного управління

Український державний університет залізничного транспорту,
кафедра менеджменту і адміністрування, Харків

Аграрна політика держави повинна бути комплексною, передбачати тісний взаємозв'язок між усіма її структурними елементами, що дасть можливість досягти максимального ефекту від реалізації цієї політики в процесі формування продовольчої безпеки держави. Кожен структурний елемент аграрної політики має одну основну мету — забезпечення продовольчої безпеки держави, яка конкретизується за кожним із напрямів [4].

В даний час Україні потрібна нова аграрна політика, яка б мала стратегічний та системний характер, соціальну спрямованість та відповідала принципам сталого розвитку. На цьому шляху насамперед необхідно визначитися з питанням поняття та сутності аграрної політики, оскільки в Україні поки ще не розроблений єдиний понятійний апарат для прийняття рішень з аграрної політики [6].

Держава з метою підтримки суверенітету має знижувати залежність від імпорتنих продуктів харчування, особливо це стосується тих продуктів, які можна виробити на її території. Цей же критерій ефективності державного регулювання сільського господарства має етичний характер: країна, яка має необхідні ресурси для виробництва продовольчих товарів, повинна їх виробляти, навіть не звертаючи уваги на витрати, через те, що в світі зростає проблема голоду [5].

Пошук можливостей поєднання потенціалу ринку та регулюючих системних заходів залишатиметься і надалі одним із найважливіших завдань аграрної політики. Це визначає доцільність поглиблення державної підтримки аграрного сектора економіки. Проте одночасно з наданням фінансової допомоги держава повинна виступати гарантом захисту прав власності та законодавчо встановлених "правил гри". Державне регулювання має полягати не в централізованому управлінні та безпосередньому втручанні в економічні процеси, а у створенні інституціональних та організаційних умов, які сприяють відродженню у селянина почуття господаря, реалізації виробничої ініціативи та підприємництва, соціальному